

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1985 r.

o znakach towarowych.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. Ustawa reguluje stosunki i postępowanie w zakresie ochrony oraz używania w obrocie gospodarczym znaków towarowych w odniesieniu do towarów i usług.

Art. 2. Przepisy ustawy nie naruszają postanowień zawartych w umowach międzynarodowych.

Art. 3. Zagraniczne osoby fizyczne i prawne korzystają z uprawnień wynikających z przepisów ustawy na podstawie umów międzynarodowych obowiązujących Polską Rzeczpospolitą Ludową lub na zasadzie wzajemności.

Art. 4. 1. Znakiem towarowym, w rozumieniu ustawy, może być znak nadający się do odróżniania towarów lub usług określonego przedsiębiorstwa od towarów lub usług tego samego rodzaju innych przedsiębiorstw.

2. Znakiem towarowym może być w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma plastyczna, melodia lub inny sygnał dźwiękowy bądź zestawienie tych elementów.

Art. 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) przedsiębiorstwie — rozumie się przez to osobę fizyczną lub prawną uprawnioną do prowadzenia działalności gospodarczej w dziedzinie produkcji, handlu i usług,
- 2) towarach — rozumie się przez to także usługi,
- 3) znakach towarowych — rozumie się przez to także znaki usługowe.

Rozdział 2

Rejestracja znaków towarowych.

Art. 6. 1. Rejestracja znaku towarowego może być

dokonana na rzecz przedsiębiorstwa i tylko dla towarów będących przedmiotem jego działalności gospodarczej,

2. Rejestracja znaku towarowego dla określonych towarów nie wyłącza rejestracji innych znaków towarowych na rzecz tego samego przedsiębiorstwa dla towarów tego samego lub innego rodzaju, będących przedmiotem jego działalności.

3. Rejestracja znaku towarowego dla określonych towarów nie wyłącza rejestracji takiego samego znaku na rzecz tego samego przedsiębiorstwa dla innych towarów będących przedmiotem jego działalności.

Art. 7. 1. Jako znak towarowy może być zarejestrowany tylko znak, który ma dostateczne znamiona odróżniające w zwykłych warunkach obrotu gospodarczego.

2. Nie ma dostatecznych znamion odróżniających znak, który stanowi tylko nazwę rodzajową towaru lub informuje jedynie o właściwości, jakości, liczbie, ilości, masie, cenie, przeznaczeniu, sposobie, czasie lub miejscu wytworzenia, składzie, funkcji lub przydatności towaru, bądź inne podobne oznaczenie nie dające wystarczających podstaw odróżniających pochodzenie towaru.

Art. 8. Niedopuszczalna jest rejestracja znaku, który:

- 1) jest sprzeczny z obowiązującym prawem lub zasadami współżycia społecznego,
- 2) narusza prawa osobiste lub majątkowe osób trzecich,
- 3) zawiera dane niezgodne z prawdą,
- 4) zawiera nazwę lub skrót nazwy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej bądź jej symbole — godło, barwy lub hymn, znak Sił Zbrojnych, państwowy znak jakości i znak bezpieczeństwa,
- 5) zawiera nazwę lub herb polskiego województwa, miasta lub miejscowości, reprodukcję polskiego orderu, odznaczenia, odznaki honorowej oraz odznaki

lub oznaki wojskowej; w uzasadnionym wypadku znak taki może być zarejestrowany po uprzednim wyrażeniu zgody przez właściwy organ państwowy lub właściwą jednostkę organizacyjną.

- 6) zawiera nazwę lub skrót nazwy państwa albo symbole (herb, flagę, godło) państwa będącego członkiem Związku Paryskiego Ochrony Własności Przemysłowej, nazwę lub skrót nazwy albo symbole międzynarodowej organizacji rządowej, której członkami są jedno lub więcej państw należących do tego Związku, oraz symbol olimpijski, o ile zgłaszający nie wykaże, że jest uprawniony do używania takiego znaku w obrocie gospodarczym.

Art. 9. 1. Niedopuszczalna jest rejestracja znaku dla towarów tego samego rodzaju, jeżeli:

- 1) jest podobny w takim stopniu do znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz innego przedsiębiorstwa, że w zwykłych warunkach obrotu gospodarczego mógłby wprowadzać w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów,
- 2) jest podobny w takim stopniu do znaku towarowego powszechnie znanego w Polsce jako znaku dla towarów pochodzących z innego przedsiębiorstwa, że w zwykłych warunkach obrotu gospodarczego mógłby wprowadzać w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów,
- 3) jest podobny do uprzednio zarejestrowanego w Polsce znaku towarowego, którego ochrona ustała, a od dnia wygaśnięcia prawa z rejestracji tego znaku do dnia zgłoszenia podobnego znaku przez inne przedsiębiorstwo nie upłynął okres trzech lat,
- 4) stanowi chronioną nazwę odmiany roślin,
- 5) zawiera reprodukcję urzędowo uznanego stempla albo znaku kontrolnego lub gwarancyjnego, o ile zgłaszający nie wykaże uprawnienia do jego używania.

2. Niedopuszczalna jest rejestracja znaku, zawierającego elementy o charakterze geograficznym lub inne określające lub wskazujące na państwo będące członkiem Związku Paryskiego Ochrony Własności Przemysłowej, region lub miejscowość tego państwa, dla towarów nie pochodzących z jego terytorium, jeżeli użycie takiego znaku może wprowadzić odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów, a niedopuszczalność ta wynika z umów międzynarodowych.

Rozdział 3

Powstanie i treść prawa z rejestracji znaku towarowego.

Art. 10. 1. Ochronę znaku towarowego uzyskuje się przez jego rejestrację.

2. Na zarejestrowany znak towarowy wydaje się świadectwo ochronne.

3. Właściwy do rejestracji znaku towarowego oraz do wydania świadectwa ochronnego jest Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwany dalej „Urzędem Patentowym”.

Art. 11. Z zastrzeżeniem przepisu art. 12 pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji znaku towarowego przysługuje według daty prawidłowego zgłoszenia do rejestracji tego znaku w Urzędzie Patentowym.

Art. 12. 1. Osobie fizycznej lub prawnej państwa będącego członkiem Związku Paryskiego Ochrony Własności Przemysłowej, a także osobie fizycznej lub prawnej innego państwa, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę albo prowadzi rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe lub usługowe w państwie będącym członkiem tego Związku, przysługuje pierwszeństwo do uzyskania w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawa z rejestracji znaku towarowego:

- 1) według daty wcześniejszego prawidłowego zgłoszenia do rejestracji tego znaku dla określonych towarów w państwie należącym do tego Związku, jeżeli zgłoszenie do rejestracji tego samego znaku w Urzędzie Patentowym dla tych samych towarów nastąpi w okresie sześciu miesięcy od tej daty, albo
- 2) według daty wcześniejszego wystawienia towarów oznaczonych tym znakiem na wystawie publicznej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub w państwie należącym do tego Związku, jeżeli zgłoszenie do rejestracji tego samego znaku w Urzędzie Patentowym dla tych samych towarów nastąpi w okresie sześciu miesięcy od tej daty.

2. Pierwszeństwo może być przeniesione na inną osobę.

3. Prezes Urzędu Patentowego, na wniosek lub w uzgodnieniu z właściwym ministrem, określa wystawy publiczne oraz warunki wystawienia towaru oznaczonego znakiem towarowym, po których spełnieniu przysługuje pierwszeństwo określone w ust. 1 pkt 2.

Art. 13. 1. Przedsiębiorstwo, na którego rzecz został zarejestrowany znak towarowy, nabywa wyłączne prawo używania znaku w obrocie gospodarczym na całym terytorium państwa dla towarów objętych rejestracją.

2. Używanie znaku towarowego polega w szczególności na umieszczaniu tego znaku na towarach objętych rejestracją lub ich opakowaniu, wprowadzaniu tak oznaczonych towarów do obrotu, umieszczaniu go na dokumentach związanych z wprowadzeniem tych towarów do obrotu albo na posługiwaniu się nim w polskich środkach masowego przekazywania w celu reklamy.

3. Prawo z rejestracji znaku towarowego trwa dziesięć lat od daty prawidłowego zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym. Ochrona znaku towarowego może być przedłużona na wniosek uprawnionego z tytułu rejestracji na kolejny okres dziesięcioletni.

4. Uprawniony może zaznaczyć, że jego znak został zarejestrowany, poprzez umieszczenie litery R wpisanej w okrąg w sąsiedztwie znaku towarowego.

Art. 14. 1. Ochrona znaku towarowego dla określonych towarów nie wyłącza możliwości rejestracji lub używania podobnego znaku dla towarów tego samego rodzaju przez inne przedsiębiorstwo, gdy znak ten zawiera oznaczenie firmy, nazwę, godło lub nazwisko właściciela tego przedsiębiorstwa, o ile nie zachodzi niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów.

2. W wypadku określonym w ust. 1 uprawniony z tytułu rejestracji znaku towarowego może żądać, aby używający lub zgłaszający znak do rejestracji wprowadził do używanego lub zgłaszanego do rejestracji znaku stosowne zmiany wyłączające niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów.

3. W wypadku określonym w ust. 1 przepisu art. 9 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się.

Art. 15. 1. Prawo z rejestracji znaku towarowego jest zbywalne.

2. Umowa o przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego wymaga formy pisemnej z datą pewną.

3. Umowa o przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego staje się skuteczna wobec osób trzecich od dnia dokonania wpisu w rejestrze znaków towarowych.

Art. 16. 1. Przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego bez przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego części może nastąpić tylko wtedy, gdy nie zachodzi możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów.

2. Przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego bez przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego części nie może nastąpić, jeżeli na rzecz zbywcy są zarejestrowane inne podobne znaki towarowe dla towarów tego samego rodzaju.

Art. 17. 1. Uprawniony z tytułu rejestracji znaku towarowego może upoważnić inne przedsiębiorstwo do używania tego znaku dla towarów objętych rejestracją, zawierając z nim umowę licencyjną.

2. Jeżeli w umowie licencyjnej nie postanowiono inaczej, uprawniony z licencji ma prawo używania znaku towarowego w takim samym zakresie jak uprawniony z tytułu rejestracji znaku towarowego.

3. Umowa licencyjna wymaga formy pisemnej. Przepis art. 15 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 18. Do odpowiedzialności zbywcy i licencjo-dawcy prawa z rejestracji znaku towarowego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności za wady prawne przy sprzedaży.

Rozdział 4

Ochrona prawa z rejestracji znaku towarowego oraz prawa do znaku powszechnie znanego.

Art. 19. Bezpodstawnie używający zarejestrowanego znaku towarowego lub znaku do niego podobnego dla towarów objętych rejestracją lub podobnych do nich, w sposób stwarzający niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów, ponosi odpowiedzialność stosownie do przepisów niniejszego rozdziału.

Art. 20. 1. Uprawniony z tytułu rejestracji znaku towarowego może żądać zaprzestania działań naruszających jego prawo z rejestracji znaku towarowego lub grożących naruszeniem tego prawa.

2. Uprawniony z tytułu rejestracji może również, na zasadach ogólnych, żądać naprawienia wyrządzonej szkody, wydania korzyści majątkowej, uzyskanej bez podstawy prawnej w następstwie naruszenia prawa z rejestracji, oraz ogłoszenia stosownego oświadczenia.

3. W sprawach o naruszenie prawa z rejestracji sąd lub komisja arbitrażowa może orzec także o zajęciu towarów, opakowań i innych przedmiotów opatrzonych znakiem zarejestrowanym lub znakiem do niego podobnym oraz środków służących do reklamy i oznaczania towarów tym znakiem w celu zabezpieczenia roszczeń o usunięcie tych znaków przed wprowadzeniem tych towarów do obrotu oraz uniemożliwienia ich reklamy.

4. Roszczenia z powodu naruszenia prawa z rejestracji znaku towarowego ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat, w tym również w stosunkach między jednostkami gospodarki społecznej.

Art. 21. 1. Roszczenia przewidziane w art. 20 przysługują uprawnionemu z tytułu rejestracji znaku towarowego od daty powiadomienia osoby używającej znaku towarowego o dokonany zgłoszeniu tego znaku do rejestracji.

2. Roszczeń, o których mowa w art. 20, można dochodzić po uzyskaniu rejestracji znaku towarowego.

Art. 22. 1. Uprawniony z licencji jest obowiązany powiadomić uprawnionego z tytułu rejestracji o działaniach osób trzecich naruszających prawo z rejestracji znaku towarowego.

2. Uprawnionemu z licencji przysługuje prawo dochodzenia roszczeń przewidzianych w art. 20.

Art. 23. Każdy, kto ma w tym interes prawny, może żądać ustalenia przez Urząd Patentowy w postępowaniu spornym, że między zarejestrowanym znakiem towarowym a znakiem, którego używa lub zamierza używać, nie zachodzi podobieństwo grożące naruszeniem prawa z rejestracji tego znaku.

Art. 24. 1. Korzystający ze znaku powszechnie znanego w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli znak ten nie jest zarejestrowany, może żądać:

- 1) unieważnienia prawa z rejestracji wydanego z naruszeniem przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2,
- 2) zaprzestania używania tego znaku lub znaku podobnego przez inne przedsiębiorstwo dla towarów tego samego rodzaju, gdy zachodzi niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów.

2. Korzystający ze znaku powszechnie znanego może dochodzić roszczeń określonych w ust. 1 w terminie pięciu lat od daty rejestracji tego samego lub podobnego znaku towarowego lub od daty rozpoczęcia używania tego samego lub podobnego znaku przez inne przedsiębiorstwo w zależności od tego, który termin upływa później.

3. Po upływie terminu określonego w ust. 2 korzystający ze znaku powszechnie znanego może żądać jedynie dokonania w znaku stosownych zmian wyłączających niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorców co do pochodzenia towarów.

4. W razie gdy naruszający prawo do znaku powszechnie znanego w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działał w złej wierze, roszczeń określonych w ust. 1 można dochodzić również po upływie okresu pięcioletniego.

Rozdział 5

Wygaśnięcie i unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego.

Art. 25. Prawo z rejestracji znaku towarowego wygasa wskutek:

- 1) upływu okresu ochrony,
- 2) zrzeczenia się prawa przez uprawnionego z tytułu rejestracji znaku towarowego,
- 3) nieużywania znaku,
- 4) utraty przez znak towarowy dostatecznych znamion odróżniających,
- 5) zaprzestania przez uprawnionego z tytułu rejestracji znaku towarowego działalności gospodarczej.

Art. 26. W wypadkach określonych w art. 25 pkt 2—5 decyzję o wygaśnięciu prawa z rejestracji znaku towarowego wydaje Urząd Patentowy.

Art. 27. Uprawniony z tytułu rejestracji znaku towarowego może zrzec się swego prawa w całości lub w części przez złożenie w Urzędzie Patentowym pisemnego oświadczenia. Do zrzeczenia jest wymagana pisemna zgoda osób, których prawa są wpisane do rejestru znaków towarowych, jeżeli zrzeczenie się prawa z rejestracji znaku towarowego mogłoby spowodować dla nich niekorzystne skutki.

Art. 28. 1. Prawo z rejestracji znaku towarowego wygasa, jeżeli uprawniony nie używał tego znaku w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w okresie kolejnych trzech lat.

2. Jeżeli znak towarowy zarejestrowany dla różnych towarów jest używany tylko dla jednego lub niektórych z nich, prawo z rejestracji znaku towarowego wygasa tylko w stosunku do tych towarów, dla których znak ten nie jest używany.

3. Prawo z rejestracji znaku towarowego nie wygasa, jeżeli uprawniony wykaze, że z usprawiedliwionych powodów nie mógł używać znaku towarowego.

4. Obowiązek wykazania używania znaku towarowego lub istnienia przyczyn usprawiedliwiających nieużywanie znaku spoczywa na uprawnionym z tytułu rejestracji.

Art. 29. Prawo z rejestracji znaku towarowego może być unieważnione w całości lub w części, jeżeli nie były spełnione ustawowe warunki wymagane do rejestracji, określone w przepisach art. 4, 6—9 i 32.

Art. 30. 1. Z wnioskiem o uznanie prawa z rejestracji znaku towarowego za wygasłe, jak również z wnioskiem o unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego może wystąpić każdy, kto ma w tym interes prawny.

2. Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub Prezes Urzędu Patentowego może w interesie społecznym wystąpić z wnioskiem o uznanie prawa z rejestracji znaku towarowego za wygasłe lub o unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego albo przystąpić do toczącego się postępowania w sprawie.

3. O wygaśnięciu prawa z rejestracji znaku towarowego oraz o unieważnieniu prawa z rejestracji znaku towarowego dokonuje się wpisu w rejestrze znaków towarowych.

Art. 31. Z wnioskiem o unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego można wystąpić w okresie pięciu lat od daty rejestracji. Po upływie tego okresu z wnioskiem takim można wystąpić jedynie w stosunku do uprawnionego, który uzyskał rejestrację działając w złej wierze.

Rozdział 6

Wspólne znaki towarowe.

Art. 32. Organizacja powołana do reprezentowania interesów przedsiębiorstw, działająca na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub w jednym z państw członków Związku Paryskiego Ochrony Własności Przemysłowej, której istnienie nie jest sprzeczne z ustawaodawstwem państwa, w którym działa, może uzyskać rejestrację wspólnego znaku towarowego, zwanego dalej „znakiem wspólnym”.

Art. 33. 1. Zasady używania znaku wspólnego w obrocie gospodarczym przez organizację, o której mowa w art. 32, oraz przez zrzeszone w niej przedsiębiorstwa określa regulamin ustalony przez tę organizację.

2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, powinien w szczególności określać sposób używania znaku, wspólne właściwości towarów, dla których oznaczania znak ten jest przeznaczony, zasady kontroli tych właściwości, skutki naruszenia postanowień regulaminu oraz wykaz przedsiębiorstw uprawnionych do używania znaku.

3. Znak wspólny może być zarejestrowany po złożeniu do rejestru regulaminu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 34. 1. W razie naruszenia prawa z rejestracji znaku wspólnego w stosunku do określonych towarów, uprawnienie do dochodzenia roszczeń przysługuje organizacji, na której rzecz znak ten jest zarejestrowany, chyba że zgodnie z regulaminem znaku wspólnego uprawnienie to przysługuje również zrzeszonym w niej przedsiębiorstwom.

2. Przedsiębiorstwo uprawnione do dochodzenia roszczeń, o których mowa w ust. 1, może dochodzić tych roszczeń po zawiadomieniu organizacji o naruszeniu prawa z rejestracji znaku wspólnego, jeżeli organizacja ta w okresie dwóch miesięcy od zawiadomienia jej nie skorzysta z uprawnienia do dochodzenia roszczeń.

Art. 35. Prawo z rejestracji znaku wspólnego może być przeniesione tylko na rzecz organizacji określonej w art. 32.

Art. 36. W razie wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku wspólnego w stosunku do określonych towarów, niedopuszczalna jest rejestracja znaku podobnego do znaku wspólnego dla towarów tego samego rodzaju, zgłoszonego przez inne podmioty, jeżeli zgłoszenie to nastąpiło przed upływem pięciu lat od dnia wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku wspólnego.

Rozdział 7

Postępowanie. Rejestry. Opłaty.

Art. 37. Do postępowania przed Urzędem Patentowym w sprawach znaków towarowych stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

Art. 38. Termin do wniesienia odwołania od decyzji Urzędu Patentowego wynosi dwa miesiące, a do wniesienia zażalenia na postanowienie tego Urzędu wynosi jeden miesiąc, od dnia doręczenia stronie decyzji lub postanowienia.

Art. 39. 1. Zgłoszenie znaku towarowego do rejestracji uważa się za dokonane w dniu, w którym podanie zostało złożone w Urzędzie Patentowym albo nadane w polskim urzędzie pocztowym pod adresem Urzędu Patentowego.

2. W podaniu o zarejestrowanie znaku towarowego wymienia się zgłaszającego, wskazuje znak towarowy oraz towary, dla których znak jest przeznaczony.

3. Pierwszeństwo podań wniesionych w tym samym dniu określa się według kolejności ich wpływu do Urzędu Patentowego.

4. Prezes Urzędu Patentowego określa wymagania, jakim powinno odpowiadać prawidłowo sporządzone podanie, oraz ustala klasyfikację towarów mającą zastosowanie do znaków towarowych.

Art. 40. 1. W jednym podaniu można zgłosić do rejestracji tylko jeden znak.

2. W razie zgłoszenia do rejestracji w jednym podaniu więcej znaków, Urząd Patentowy rozpatruje podanie w zakresie pierwszego znaku i jednocześnie wzywa zgłaszającego do wniesienia w terminie trzech miesięcy odrębnych podań dla pozostałych znaków. Zgłoszenie takie uważa się za dokonane w dniu wniesienia pierwszego podania. W razie niewniesienia odrębnych podań Urząd Patentowy umarza postępowanie w tym zakresie.

Art. 41. W toku rozpatrywania podania Urząd Patentowy wydaje postanowienia wzywające zgłaszającego do uzupełnienia braków lub usunięcia usterek podania i dokumentów w terminie trzech miesięcy pod rygorem umorzenia postępowania. Termin ten na wniosek zgłaszającego może być przedłużony na dalszy okres do trzech miesięcy, a w uzasadnionych wypadkach — ponadto dwukrotnie przedłużony na dalsze okresy trzymiesięczne, po wniesieniu stosownych opłat.

Art. 42. Po wniesieniu podania zgłaszający nie może w ramach tego podania zmienić istoty zgłoszonego znaku

ani rozszerzyć wykazu towarów, dla których znak ten został zgłoszony.

Art. 43. 1. W toku postępowania Urząd Patentowy bada, czy zgłoszony znak odpowiada ustawowym warunkom rejestracji oraz czy nie narusza praw osób trzecich.

2. Jeżeli zgłoszony znak nie odpowiada ustawowym warunkom rejestracji lub narusza prawa osób trzecich, Urząd Patentowy powiadamia o tym zgłaszającego i osoby, których prawa mogłyby być naruszone, i wzywa je do wypowiedzenia się w terminie trzech miesięcy.

3. Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego o stanowisku osób trzecich i wzywa go do wypowiedzenia się w terminie trzech miesięcy.

4. W razie niewypowiedzenia się w terminie, o którym mowa w ust. 3, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie rejestracji znaku.

5. Terminy, o których mowa w ust. 2 i 3, mogą być na wniosek zgłaszającego przedłużone na zasadach określonych w art. 41.

Art. 44. 1. Po ustaleniu, że nie ma przeszkód do zarejestrowania znaku, i po wniesieniu opłat, o których mowa w art. 55, Urząd Patentowy wydaje decyzję o rejestracji znaku towarowego i dokonuje wpisu w rejestrze, o którym mowa w art. 54; w innych wypadkach wydaje decyzję odmowną.

2. Po wpisaniu znaku towarowego do rejestru Urząd Patentowy wydaje uprawnionemu z tytułu rejestracji świadectwo ochronne.

Art. 45. 1. Znak towarowy może być zgłoszony za granicą do rejestracji po zgłoszeniu go w Urzędzie Patentowym.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa tryb zgłaszania znaków towarowych za granicą.

Art. 46. W zarejestrowanym znaku towarowym nie można dokonywać zmian ani rozszerzać wykazu towarów, dla których znak ten został zarejestrowany.

Art. 47. 1. Wniosek o przedłużenie prawa z rejestracji znaku towarowego na następny okres dziesięcioletni składa się przed upływem poprzedniego okresu ochrony, jednak nie wcześniej niż na rok przed upływem tego okresu.

2. W uzasadnionych wypadkach wniosek może być złożony również w ciągu sześciu miesięcy po upływie tego okresu ochrony.

3. Uprawniony, składając wniosek o przedłużenie prawa z rejestracji znaku towarowego, jest obowiązany wykazać, że używa znaku towarowego w zakresie przewidzianym w ustawie. Jeżeli uprawniony nie wykaże, że używał znaku towarowego w tym zakresie bądź nie wykaże, że z usprawiedliwionych powodów nie mógł używać znaku towarowego, Urząd Patentowy wyda decyzję o odmowie przedłużenia prawa z rejestracji i wygaśnięciu prawa z rejestracji znaku towarowego.

4. O przedłużeniu prawa z rejestracji znaku towarowego oraz o odmowie przedłużenia tego prawa dokonuje się wpisu w rejestrze znaków towarowych.

Art. 48. Prezes Urzędu Patentowego określa wymagania, jakim powinny odpowiadać wnioski składane w Urzędzie Patentowym w sprawach zarejestrowanych znaków towarowych.

Art. 49. 1. Urząd Patentowy rozpatruje w trybie postępowania spornej sprawy:

- 1) o ustalenie, że między zarejestrowanym znakiem towarowym a znakiem, którego używa lub zamierza używać inne przedsiębiorstwo, nie zachodzi podobieństwo (art. 23),
- 2) o uznanie prawa z rejestracji znaku towarowego za wygasłe w razie utraty przez znak dostatecznych znamion odróżniających lub zaprzestania przez uprawnionego z tytułu rejestracji działalności gospodarczej (art. 25 pkt 4 i 5),
- 3) o unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego z powodu niespełnienia ustawowych warunków rejestracji (art. 29) lub naruszenia prawa do znaku powszechnie znanego w Polsce (art. 24 ust. 1).

2. Urząd Patentowy orzeka w sprawach wymienionych w ust. 1 w trybie i na zasadach określonych w przepisach ustawy o wynalazczości.

Art. 50. Właściwa do rozpatrywania odwołań od decyzji Urzędu Patentowego oraz zażaleń na postanowienia tego Urzędu jest Komisja Odwoławcza przy Urzędzie Patentowym, zwana dalej „Komisją Odwoławczą”, utworzona na podstawie przepisów ustawy o wynalazczości.

Art. 51. Strona mająca stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą może działać w postępowaniu przed Urzędem Patentowym oraz przed Komisją Odwoławczą jedynie za pośrednictwem jednostek upoważnionych przez Ministra Handlu Zagranicznego.

Art. 52. 1. Od każdej prawomocnej decyzji albo postanowienia Urzędu Patentowego lub Komisji Odwoławczej, kończących postępowanie w sprawie i rażąco naruszających prawo, Prezes Urzędu Patentowego, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz Minister Sprawiedliwości mogą złożyć rewizję nadzwyczajną.

2. Do rewizji nadzwyczajnej stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 53. Sprawy roszczeń określonych w art. 20 oraz innych roszczeń cywilnoprawnych z zakresu znaków towarowych, nie należące do właściwości Urzędu Patentowego, są rozstrzygane w trybie postępowania sądowego lub arbitrażowego.

Art. 54. 1. Urząd Patentowy prowadzi rejestr znaków towarowych oraz rejestr wspólnych znaków towarowych, przeznaczone do dokonywania w nich wpisów przewidzianych w ustawie.

2. Rejestry znaków towarowych są jawne. Każdy, kto ma w tym interes prawny, może po wniesieniu stosownej opłaty uzyskać odpis, wyciąg albo zaświadczenie o istnieniu określonego wpisu w rejestrze znaków towarowych.

3. Domniemywa się, że każdemu jest znana treść wpisów dokonanych w rejestrach znaków towarowych.

4. Prezes Urzędu Patentowego określa zasady prowadzenia rejestrów, warunki i tryb dokonywania w nich wpisów, udostępniania rejestrów do wglądu oraz wydawania odpisów, wyciągów i zaświadczeń o istnieniu określonych wpisów w rejestrach.

Art. 55. 1. W postępowaniu przed Urzędem Patentowym oraz przed Komisją Odwoławczą w sprawach znaków towarowych pobiera się opłaty.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady uiszczania, wysokość i terminy wnoszenia opłat.

Art. 56. Urząd Patentowy ogłasza w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”:

- 1) rejestrację znaku towarowego,
- 2) przedłużenie prawa z rejestracji znaku towarowego,
- 3) zbycie prawa z rejestracji znaku towarowego,
- 4) udzielenie licencji,
- 5) wygaśnięcie prawa z rejestracji znaku towarowego,
- 6) unieważnienie prawa z rejestracji znaku towarowego,
- 7) zmiany dotyczące uprawnionego z tytułu rejestracji znaku towarowego,
- 8) zmiany dotyczące wykazu towarów.

Rozdział 8

Przepisy karne.

Art. 57. 1. Kto wprowadzane do obrotu towary albo świadczone usługi oznacza zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać,

podlega karze pozbawienia wolności do roku, karze ograniczenia wolności do roku lub karze grzywny.

2. W jednostkach organizacyjnych odpowiedzialność przewidzianą w ust. 1 ponosi kierownik takiej jednostki, a jeżeli została wyznaczona w tej jednostce osoba odpowiedzialna za wprowadzanie towarów do obrotu albo za świadczone usługi — ta osoba.

3. Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 58. W ustawie z dnia 31 maja 1962 r. o Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 33, poz. 157) art. 6 skreśla się.

Art. 59. Prawa z rejestracji znaków towarowych istniejące w dniu wejścia w życie ustawy pozostają w mocy.

Art. 60. 1. Do stosunków prawnych powstałych w związku z rejestracją znaków towarowych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2.

2. Od dnia wejścia w życie ustawy ocenia się według jej przepisów:

- 1) czynności prawne dotyczące znaków towarowych, dokonane po tej dacie,
- 2) określone w art. 28 skutki nieużywania znaku towarowego.

Art. 61. Postępowanie wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczy się według przepisów tej ustawy.

Art. 62. Traci moc ustawa z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73).

Art. 63. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymunek*